

IZSELJENSKI VESTNIK

RAFAEL

Glasilo Družbe sv. Rafaela v Ljubljani

Naročnina:

Za Jugoslavijo letno

Din 12'— - Za ino-

zemstvo Din 24'—

Oglasi po dogovoru

Izhaja:

15. vsakega meseca

Uredništvo: Tyrševa

cesta 52 — Uprava:

Delavska zbornica,

Ljubljana

Leto V.

Ljubljana, marec 1935.

Štev. 3.

CENJENIM NAROČNIKOMI

Nekateri cenjeni naročniki so nam sporočili, da bi radi imeli tudi št. 1. IZSELJENSKI Vestnik R a f a e l. Tem potom vljudo sporočamo, da so sprejeli naročniki Rafaela 1. številko Rafaela in naročniki IZSELJENSKEGA Vestnika tudi prvo številko svojega lista. V številki 2. sta oba lista združena. Zaradi naročnikov Rafaela smo pisali tekoče število lista kar naprej. — Prosimo, da to vpoštevajo tudi novi naročniki in smatrajo sedaj poslano št. 2. Rafaela kot 1. številko združenih listov Rafaela in IZSELJENSKEGA Vestnika.

NAŠ PRVI IZSELJENSKI KONGRES.

Za 1. julij letos je sklicala Družba sv. Rafaela prvi izseljenski kongres. Na ta kongres je povabila vse slovenske izseljence sveta. Povabila je pa tudi vse izseljenske organizacije cele naše države. Ker bo posebno častno zastopana tudi Severna Amerika, se bo dalo gotovo marsikaj koristnega ustvariti za naše izseljence širom sveta.

Da bodo pa vedeli delegatje naših naselbin in raznih organizacij, o čem se bo zlasti razpravljalo na tem kongresu, naj tu podamo nekoliko točk sporeda:

1. Boljša verska in narodnostna oskrba naših izseljencev po slov. izselj. duhovnikih in učiteljih.
2. Boljša zveza domovine z izseljenci in izseljencev z domovino.
3. Finančna in gospodarska zveza izseljencev z domovino. (Zaščita izseljenskih hranilnih vlog, pošiljanje denarja v domovino itd.)
4. Naša konzularna služba v tujini in izseljenci.
5. Izseljensko časopisje.
6. Svetovna zveza izseljencev.
7. Izseljenski arhiv.
8. Kako ohraniti izseljensko mladino zvesto domovini.

(Izmenjava vseučiliških dijakov naših v tujini in izseljenskih na naših univerzah tu v domovini. Knjige o naši državi in narodu v tujih jezikih naše izseljenske mladine. Izmenjava športnikov itd.)

Posamezna društva naj se o teh vprašanih posvetujejo in sklenejo resolucije, katere bodo delegatje obrazložili na kongresu, da se o njih sklepa.

Ako imajo kake naselbine ali organizacije ali posamezniki še kake druge zadeve

in predloge, katere bi radi predložili ali našim cerkvenim in državnim oblastem ali naši javnosti tu doma, naj se o vsem med seboj posvetujejo in sklenejo konkretne misli, pritožbe, prošnje ali predloge in naj jih pismeno, če mogoče podpisane od društvenega predsednika in tajnika z društvenim pečatom, predložijo kongresu.

Naselbine, ki bi se tega kongresa ne mogle udeležiti, naj pošljejo vse to pismo Družbi sv. Rafaela. Družba bo vse to kongresu predložila, da se o tem posvetuje in sklepa. Družba sv. Rafaela bo vse sklepe kongresa predložila oblastem, katere bo tikalo, ali potom časopisja javnosti, in skrbela, da se bo izvedelo, kar bo kongres sklenil.

Izseljenci! 1. julij bo vaš dan. Pridite ali pišite in povejte, kaj želite od domovine, da za vas stori. Vse človeško možno bomo storili, da se bo vsem vašim željam ustreglo, da bo zavelo novo življenje med vami in nami. Nič ne boste imeli pravice zabavljati čez domovino, da za vas ne stori dovolj, ako se te lepe prilike ne poslužite in nam ne pridete povedati ali nam pismeno ne poveste svojih želja in svojih misli.

POTREBA GLASILA.

Kar je govornica med ljudmi, ki so v eni družini, to je glasilo med člani kake skupine ljudi, ki so daleč drug od drugega. Vez je, ki jih veže v eno celoto, da se med seboj pogovore, potožijo svoje težave, drug drugega tolažijo in bodre in se medsebojno navdušujejo za skupno delo za skupne koristi.

Slovenski izseljenci širom sveta, raztreseni po raznih delih in državah sveta, so ena družina, so domovina na tujem, kakor pravi lepo pesnik. Da se pa morejo čutiti kot ena družina, jim je potrebno glasilo. Tu naj se med seboj pogovore, si sporočajo medsebojni napredek ali medsebojne težave. Posamezne naselbine bude s svojimi poročili o verskem, kulturnem in narodnem delu, ki ga vrše, navdušenje in veselje do tega dela po drugih naselbinah, in se tako medsebojno navdušujejo za zvestobo v veri, do naroda in do domovine. Da, šele potom glasila in samo po glasilu se bodo vsi ti razkropljeni drobci našega naroda po tujini res čutili kot ena skupina in se krepko postavili vbran potujčevanju.

Ze v zadnjem »Izs. Vest. Rafaelu« smo podčrtali dejstvo, da je list rodila samo

potreba in ga samo potreba ohranja. Glasilo naj pade, pa bo isto, kakor če bi vsi člani ene družine naenkrat onemeli. Kako strašna nesreča bi to bila za družino! Svetovno časopisje bi o tem pisalo in pomilovalo nesrečno družino. Enako bi bilo, ako bi naši izseljenci, zlasti oni po zapadnih državah Evrope, izgubili svoje glasilo. Neizmerna nesreča za nje.

Tega se je zavedala Družba sv. Rafaela in je vkljub svojim obilnim težavam, sprejela nase še to ogromno nalogo izdajanja izseljenskega glasila »IZSELJENSKI Vestnik Rafael«. Tega se je zavedal posebno njen predsednik, ki je kot izseljenec dolga leta sam skusil, kaj pomeni za izseljence izseljensko glasilo in je kljub tolikemu ogromnemu svojemu delu sprejel njegovo uredništvo.

Toda, da bo »IZSELJ. Vestnik Rafael« res mogel vršiti svojo veliko nalogo, potrebuje nujno sodelovanja vseh izseljencev samih, zlasti vseh izseljenskih društev, voditeljev slov. naselbin širom sveta. Ti ga morajo porabiti kot svoj jezik, s katerim se vsaki mesec pogovore z drugimi naselbinami. Vsaki mesec mora vsaka naselbina v glasilu kaj povedati o sebi, o svojem izseljenskem življenju in delovanju, pa tudi bodriti druge naselbine h krepkemu medsebojnemu razumevanju, k napredku na vseh poljih našega verskega, narodnega in gospodarskega udejstvovanja. Če človek ne giblje več, je mrtev. Če naselbina ne dela več, je mrtva. Pa če tudi dela, pa o vsem tem molči, ničesar ne sporoča slovenski izseljenski javnosti, je vse to delo za izseljensko skupnost brez koristi, je naselbina za javnost mrtva.

Zato prosimo pridnih, točnih in rednih poročil iz vseh naselbin. Tekmujejo naj med seboj, katera bo v vsaki številki častneje zastopana.

Toda, da bo glasilo doseglo svoj namen, izhajati mora vsaki mesec točno. Naselbine morajo vedeti točno, kateri dan bo potrkal »Rafael« na njih vrata s svojim košem novic. To je posebno važno za naznanila raznih prireditvev in zabav. Kaj pomaga naznanilo prireditvev v glasilu, ako pa pride po prireditvi v naselbino.

Za sedaj izhaja »Izs. Vestnik Rafael« vsakega 15. v mesecu.

Ako bi to ne bilo primerno, naj se naselbine pogovore in o tem sporočajo uredništvu.

Uredništvo bo z aprilom zato zaključilo svoje delo za vsako številko 8. vsakega

meseca. List bo izšel v Mariboru in šel na pošto točno 15. Naselbine lahko tako pre- računajo, kdaj bo list prišel v njih nasel- bino in temu primerno uredi svoje dopiso- vanje v list.

Pa še na nekaj naj izseljenci ne pozabi- jo: namreč na naročnino. Tisk stane. Zato bo »Izs. Vestnik Rafael« izhajal samo, ako bo našel med našimi izseljenci ne samo dopisnikov, temveč tudi naročnikov. Kar je kruh za človeško telo, to je naročnina za list.

Da »Izs. Vestnik Rafael« še ni dovolj raz- širjen med našimi izseljenci, priča število njegovih naročnikov. Najmanj šest tisoč naročnikov bi moral imeti, da bi bil pri- merno razširjen. Tu je še veliko dela za naša društva in za naše izseljence. Pozi- vamo jih, da se takoj vržejo z vso odloč- nostjo na to delo in nam sporočajo sproti, koliko novih naročnikov so nam dobili. Do letošnje velike noči moramo število dvigni- ti vsaj za tisoč! Ali bo to šlo? Šlo bo go- tovo, samo ako bodo izseljenci to hoteli. Ako bi list dosegel enkrat število 3000, bo lahko začel izhajati po dvakrat na mesec, kar bo gotovo velika pridobitev za nje. Zato, rojaki, krepko na delo! Vsak naj nam pridobi vsaj po enega novega naroč- nika, pa smo tam. Dobra volja silno veliko lahko doseže.

KATOLIŠKIM IZSELJENCEM.

Sv. zakramenti so dušna hrana vsakega kristjana. Brez te hrane ni duhovnega živ- ljenja. Zato je sv. Cerkev pod kaznijo iz- občenja ukazala vsem vernikom, da se vsaj enkrat na leto spovedo svojih grehov in o velikonočnem času sprejmejo sv. obha- jilo. Saj enkrat na leto mora vsak kristjan obhajati svojo božjo večerjo s svojim bož- jim Zveličarjem v presv. zakramentu.

Rojaki! Velikonočni čas je tuj! Skrbite za to, da se zopet zberete okrog mize Gos- podove pri velikonočnem Jagnetul! Kjer vas je več, poskrbite, da pride k vam slo- venski duhovnik. Pišite najbližjemu slo- venskemu duhovniku, poskrbite za stroške njegovega potovanja in ga naprosite, da pride k vam.

Ako tega ne morete, žrtvujte za pot, in pojdite sami tja, kjer je duhovnik, ki vas razume in opravite svojo dolžnost. Dajte svoji duši kruha božjega, po katerem je lačna. Ne pozabite, da človek kot človek ne živi samo od kruha, temveč da potrebu- je tudi duhovne hrane. Brez te hrane se duhovno sestradala in umre. Na duši mrtev človek je pa v nevarnosti, da postane sa- mo žival, da se prepusti vodstvu samo svojih nizkotnih živalskih strasti in nago- nov. Duša, duh je, ki nas dela ljudi. Človek živi tako zunanje telesno življenje, ka- koršno je njegovo notranje, duhovno živ- ljenje. Zunanje, način našega ravnanja in življenja je samo odsev našega notranjega duhovnega življenja. Zato želi sv. Cerkev, da se verniki v postnem času duhovno na- hranijo in okrepe, da obnove in okrepe svoje duhovno življenje tako, da bo duh zagospodoval v njih in vodil vse mišljenje in delovanje in življenje. Blagor človeku, ki to veliko resnico razume. Samo njemu samemu bo v korist in srečo.

Zato, rojaki, Bog vas kliče! Kristus, vaš Gospod vas vabi zopet na svojo božjo ve-

likonočno večerjo, ne preslišite njegovega ljubeznivega povabila.

SVETOVNA IZSELJENSKA ZVEZA.

Posebna zveza vseh naših slovenskih iz- seljenskih naselbin širom sveta med seboj in z domovino potom naših izseljenskih organizacij in posameznikov, je bila veli- ka misel, s katero je stopila Družba sv. Ra- faela na dan že pred štirimi leti. Res se do danes še ni posrečilo te ideje izpeljati, ker je bilo toliko drugega ogromnega dela, da ga je Družba sv. Rafaela komaj zmago- vala. Vendar pa te ideje še ni opustila in jo bo skušala izvesti, kakor hitro bo to mogoče.

To idejo je prednesla tudi pri zadnjih dveh naših izseljenskih kongresih in pred- lagala, da naj bi naša centralna izselj. organizacija Oris v Zagrebu pomagala pri tem delu, da se za vse tri narodnosti za vsako posebej izpelje ta ideja, potem pa vse tri poveže v celotno državno izseljen- sko zvezo. Vendar pa tudi tam so bile razmere še take, da se ni dalo veliko stori- ti.

Te dni je pa razposlal ORIS vsem pod- rejenim izselj. organizacijam poziv na po- seben sestanek 31. marca v Zagrebu, kjer se bo sklepalo, kako naj se ta zveza usta- novi.

Mnenja je pa, da se bo dala taka zveza res uspešno uresničiti najprej in najlažje, ako najprej Slovenci, Hrvatje in Srbi iz- peljejo vsak svojo tako zvezo svojih ožjih rojakov, vse tri naj pa tvorijo potem sku- paj eno državno zvezo. To je zamisel, ka- kor jo je Družba sv. Rafaela predložila na zadnjih dveh izseljenskih kongresih. Druž- ba sv. Rafaela predlaga ta način izpeljave te zveze samo za to, ker pozna razmere med našimi izseljenci v tujini, kakor morda nihče drugi in ima tako bogate skušnje, kakor morda malokdo drugi v državi. Iz- seljenca moramo vzeti kot takšnega, ka- koršen je in upoštevati razmere po posa- meznih naših naseljih tako, kakoršne so v resnici. To velja zlasti o naših izseljencih severne Amerike, ki vendar tvorijo šte- vilčno večji del našega izseljenstva kakor vse drugo izseljenstvo po ostalem celem svetu, pa tudi finančno najmočnejši del in najboljše organiziran, pa tudi najbolj agilen in delaven.

Na prvi pogled bi to kdo lahko smatral za separatistično mnenje. Pa ni! Temveč odgovarja samo dejanskim razmeram našega izseljenstva danes. Res bi se dala ta zveza izvesti tudi tako, da se uredi takoj samo državno. Toda nikdar ne bo zajela, ali pa še dolgo ne vseh izseljencev vseh držav in delov sveta v toliki meri, kakor bi jih po našem načinu, posebno ne bo do- bila od strani izseljencev samih tistega navdušenja, kakor bi ga drugače.

Družba sv. Rafaela smatra to idejo za tako veliko in tako važno, pa tudi tako potrebno, da bo krepko sodelovala, naj se- stanek v Zagrebu sklene že tako ali tako.

EVHARISTIČNI KONGRES V LJUBLJANI.

Še nikdar bela Ljubljana ni videla dni, kakoršni bodo od 28. do 30. junija letos. To bo triumf naše verske zavesti in naše

ljubezni do Kristusa Gospoda v presv. za- kramentu. Ogromne so priprave za ta kon- gres. Vse tekmuje že danes, kdo bo več storil, da se doseže čim največji uspeh.

Zelo smo veseli v domovini zlasti navdu- šenja naših izseljencev za ta kongres. Po vseh naselbinah zbirajo in agitirajo zanj. Čim več vas bo prišlo domov, tem večje bo naše veselje, pa tudi tem sijajnejše na- še slavje.

Zato, kdor le more, pridi domov! Pridi in pomagaj, da bo tisočletna naša zvestoba Kristusu Kralju prišla do čim sijajnejšega izraza!

Iz severne Amerike pridejo naši rojaki v treh skupinah: ena pod vodstvom g. Leona Zakrajška in g. P. Aleksandra Urankarja iz Chicaga, druga pod vodstvom g. Kolan- dra Av. iz Clevelanda in tretja pod vod- stvom g. Ekeroviča in Mihajloviča.

Iz zapadnih evropskih držav pride ve- lika skupina pod vodstvom vseh slov. iz- seljenskih duhovnikov. Iz Egipta nismo še čuli. Vendar trdno pričakujemo, da bo tudi naš Egipet krepko zastopan. Iz Južne Amerike tudi nismo še čuli. Seveda to je ogromna razdalja. Vendar bo mogoče do- seči, da pride vsaj en zastopnik.

Družba sv. Rafaela pridno dela, da bo poskrbela udeležencem kaj najugodnejši vstop v državo glede potnih listov in vizu- mov. Zaposila je že pri vladi za vse olaj- šave, ki so možne.

Vsi, ki pa ne boste mogli priti domov, zbirajte in udeležite se slavja saj s svojimi prispevki v kritje ogromnih stroškov, ki bodo potrebni za ta kongres. Vsak tudi najmanjši dar bo samo dokaz vaše zvesto- be in ljubezni do Kristusa Kralja in vaše domovine.

SV. KLEMEN DVORŽAK

15. marca.

Dobre matere dober sin.

Sin uboge delavske družine, se je rodil sv. Klemen na praznik sv. Štefana leta 1751 na Moravskem. Komaj šest let star izgubi očeta. Revna, a pobožna mati ga pelje siroto pred križ in mu pravi, kazaje na Kristusa: »Glej, moj otrok, ta bo odslej tvoj oče, pazi, da ga nikdar ne boš žalil.«

Dečku so šle te materine besede do srca. Poklekne pred križ, sklene pobožno roke in povzdigne ljubeče svoje oči proti Kristusu. Od tiste ure se začne v njem oblikovati svetnik. Cerkev mu postane že v nežni mladosti najljubše prebivališče, molitev najvažnejše opravilo. Z ljubeznijo do Jezusa in Marije sklepa ljubezen do bližnjega. Vsak novčič, ki ga dobi, da reve- žem, borni košček kruha deli s še bolj revnimi nego je sam.

Pekovski pomočnik.

Njegova srčna želja je bila postati du- hovník. Bila je žal ta želja vsled revščine v družini neizpeljiva. Mesto v šole se gre učiti za peka. Kmalu vsi poznajo pridnega vajenca, ki s košem na rami in z otrokom mojstra v naročju, prodaja kruh po hišah. Kot pomočnik dobi službo v nekem samo- stanu. Samostanski predstojnik občuduje njegovo čednostno življenje, in ko zve za njegovo željo postati duhovnik, mu toliko olajša službo, da se je mogel v prostem času učiti. Njegova pridnost premaža vse

težave. V štirih letih napravi vse skušnje latinskih šol.

Že je blizu zaželjenega cilja, ko mu smrt vzame blagega samostanskega dobrotnika. Na nadaljnje šolanje ni bilo več misliti. Zopet ga vidimo kot pekovskega pomočnika. To pot dobi delo na Dunaju. Tu vzbudi s svojim pobožnim obnašanjem v cerkvi pozornost neke bogate gospe. Začne se zanimati za tega nenavadnega pekovskega pomočnika. Ko izve njegovo željo po duhovskem stanu, mu pomaga, da izvrši vse potrebne šole.

Od delavca do mašnika.

Po končanih šolah gre peš v Rim. Tu poprosi za vstop v red Redemptoristov. 33 let star zapoje ves srečen novo sv. mašo. Ginjen povzdigne pogled do Kristusa na križu. Pred očmi mu stopi spomin, kako ga je mati kot šestletnega dečka izročila v Kristusovo varstvo. Kristusu sklene posvetiti popolnoma svoje življenje.

Predstojniki ga pošljejo na Poljsko v Varšavo. Tam ustanovi samostan. Neumorno dela v izveličanje duš in lajša bedo, ki je bila tedaj v Varšavi jako velika. Za sirote ustanovi sirotišnico in hodi sam prosit milodarov za sirote.

Nekoč poprosi podpore tudi kvartopirce, ki so bili vsi zavervani v strastno igranje. Nejevoljni, da jih moti, se eden od njih tako razjezi, da mu pljune v obraz, rekoč: »Na, tu imaš!« Kot bi se ničesar ne pripetilo, potegne iz žepa robec ter si obriše obraz, na to pa prijazno pravi: »Hvala, to je bilo zame, prosim pa še za sirote.« Ta pohlevnost in mir svetnikov tako gane suroveža, da ga ves osramočen prosi odpušcanja in mu da bogat dar za sirote.

Njegovi lepi uspehi ne dajo miru hudobnežem. Obrekujejo ga in naposled dosežejo, da je bil več tednov zaprt in nato izgnan iz Poljske.

Apostol Dunaja, sveta smrt.

Iz Varšave gre na Dunaj. Prav v bližini pekarnice, kjer je svojčas delal kot pomočnik, ustanovi redovno hišo. Postane apostol Dunaja. Neizmerno veliko dobrega stori. Vedno prijazen in ljubeznjiv zbira dobre mladeniče in jih vnema za apostolsko delo. Med temi je bil tudi naš rojak, poznejši škof Baraža, ki je umrl v duhu svetosti.

Sv. Klemen si ne privoščiti miru ne po dnevi ne po noči. Ves Dunaj ga pozna revnega redovnika, ki z rožnim vencem v roki hiti do bolnikov in revežev. Nešteto grešnikov izpreobrne.

15. marca 1820 star 69 let sklene svoje svetniško življenje. Leta 1888 ga papež Leo XIII. prišteje med svetnike.

VZGOJA IN PALICA.

Človeka je treba vzgojiti. Navaditi se mora na dobro in odvaditi slabega. Mora se marsičemu priučiti, navaditi na red, delavnost, resnicoljubnost, poštenost, da postane koristen ud človeške družbe. Vsemu temu se je treba privaditi že v mladosti, ker kar se bo Janezek naučil, to bo Janez znal.

Vzgajati ni lahka naloga. Značajni so različni, različna tudi sredstva, ki se rabijo

pri vzgoji. Med temi sredstvi najdemo v vseh časih ono, ki mu pravimo palica.

Danes ni več moderno govoriti o palici. Šolske oblasti so jo prepovedale v šoli. Mnogim staršem se otroci tako smilijo, da so rajše sami tepeni, nego da bi po pameti strahovali svoje otroke. Kot da bi bil sedanj rod tako vzgleden, tako brez napak. Čudno je le to, da so sicer odpravili palico za mladino, zato pa dobivajo odrasli tem hujše batine. Le poglejte stražnike s pendreki, ki jih nimajo samo zaradi lepšega, in udeležite se n. pr. kake demonstracije, pa se boste kmalu prepričali, da je ta palica za odrasle vse kaj drugega kot leskova šiba.

Starejši rod še dobro pomni palico v šoli in je sam občutil to zdravilo. V krščanskih hišah je imela palica častno mesto v kotu, kamor so otroci s strahom gledali, kadar so imeli kaj slabega na vesti.

Kaj naj mislimo mi o palici kot vzgojnem sredstvu za mladino? Kot po navadi e resnica in čednost v sredini. Napačno bi bilo strahovanje preveč rabiti, napačno udi misliti, da je palica popolnoma nepotrebna pri vzgoji. Toda poglejmo raje v zgodovino, ki je dobra učiteljica, kaj nam ona poroča o palici.

Palico so poznali že davno pred Kristusom stari Egipčani. V nekem starodavnem grobu so našli ta-le napis: Mladina ima ušesa na hrbtu. Da te bo ubogala, jo je treba po hrbtu namazati. Na več krajih so našli napise, da je palica dar božji.

Več vemo o rabi palice iz stare judovske zgodovine, saj o njej govori na več mestih samo sv. Pismo. Knjiga pregovorov jo priporoča tako-le: V srcu otroka se zbira hudobija, treba jo je izgnati s šibo. Palica in kazen pomaga k modrosti, otrok pa pripuščen svojevoljnosti bo v sramoto materi. Oče, ki ljubi svojega sina, ne hrani palice. Zopet drugod beremo: Ne boj se kaznovati otroka, palica ga ne bo umorila. Strahuj ga in obvaroval ga boš pogube. Tako govori božja modrost.

Podobne izreke najdemo pri vseh starih narodih. Kitajski modrijan piše: Oče mora kaznovati poredne otroke. Kdor jih ne kaznuje, jih ne ljubi. Grški modrijan Platon daje staršem in vzgojiteljem tale nauk: Če je otrok dober in ubogljiv, pohvali ga in mu daj pogum. Če ne uboga, stori kar narediš s skrivljenim žebljem. Potolci, da se zravna. In nazadnje, kdo ne pozna stari slovenski pregovor, da šibo novo mašo poje.

Ako se v tej sodbi ujemajo vsi narodi, mora biti le kaj resnice v njej. Zato tudi cerkev, ko je nastopila z božjim naukom, da preobrazi svet, ni palice čisto odpravila. Res je priporočala pred vsem druga sredstva zoper hudobijo in slabost človeško kot sv. zakramente, te božje jezove zoper greh in dobroto in ljubezen pri vzgoji, a pozabila ni, da je sam božji Zveličar pri vsej svoji ljudomilosti dvakrat nastopil z bičem v roki. Sv. Avguštin piše, da je bil večkrat tepen v šoli, ker se ni hotel učiti in da je bila prva molitev, kar se zaveda, prošnja do Boga, da bi ne bil tepen. Nazadnje pa prizna, da bi brez palice nikdar ne prišel do učenosti. Vzgoja, ko še ni bila palica prepovedana, je vzgojila kljub včas pretirani rabi kazni, velike

može in rod vaje ubogljivosti in reda. Kaj danes vzgoji, sami vidimo.

Nauk teh vrstic je za starše in vzgojitelje naslednji: Vzgjajaj, kar moreš brez palice. Če pa ne pomaga ne dobrota, ne opomin, ne boj se kaznovati. Palica bodi izredno sredstvo in ne vsakdanji kruh. Naj ne kaznuje nikdar tvoja slaba volja ali jeza, ampak ljubezen do otrok, in prav bodo imeli stari Egipčani še danes, da je šiba dar božji.

Mirko Kunčič:

PISMO V TUJINO

Ljubi očka!

Dolgo je že tega, kar si šel od nas. Vsak dan je objokan materin obraz.

Veš, kaj si obljubil, ko jemal slovo si in poslednjič gorko segel nam v roko si? — Da tam daleč, daleč v rudnikih tujine nikdar ne pozabiš svoje domovine.

Da vsak mesec dvakrat pošleš nam pozdrave in da kmalu vrneš v rodne se dobrave. Potlej bomo srečni: kupiš nam vrh holmca hišico prelepo, polno rož in solnca. Meni pa — še več? — celo jagenjčka obljubil si, ko na pragu še enkrat gorko me poljubil si — — —

Zdaj glasu od Tebe ni že leto dni. Kaj je s Tabo, očka, tam v Vestfaliji?

(Ponatis iz Slovenca.)

BOLJŠE UMRETI KOT VERO IZGUBITI.

Viteški kralj Aleksander I. Zedinitelj je kot prestolonaslednik podal zanimivo izjavo angleškemu dnevniku »The Times« 3. aprila 1916. v Londonu. — Predvsem je ta izjava važna za katoličane v Jugoslaviji, zlasti pa za naše ljudi, ki so se ločili od slovenskega doma in si poiskali kruh v drugih predelih naše države in v inozemstvu izven slovenske domačije. Označuje pa ta izjava regenta Aleksandra. Tudi njegovo širokoogrudnost in ljubezen do bodoče jugoslovanske države, ko je imel globoko zasnovan program, kako ne samo politično zediniti, marveč tudi notranje, to je predvsem v verskih področjih ustvariti med Jugoslovani strpljive odnošaje. Na tem mestu naj bo doslovno navedeno to mesto, da naši čitatelji ohranijo v lepem spominu pokojnega kralja, pa tudi da se zavedajo odločilnosti živeti po naukih katoliške Cerkve:

»Država, v kateri živi 5.000.000 Jugoslovancev-katoličanov v notranjosti njenih meja, mora biti v resnici strpljiva in spoštovana v verski in politični svobodi... Mi Srbi iz Srbije pripada-

mo pravoslavni cerkvi in imamo pravico do naše veroizpovedi. Srbski pregovor pravi: Radje izgubiti glavu, nego promijeniti vjeru! — To, da smo mi zvesti naši veri in spoštujemo drugo vero, pričakujemo enako, da so tudi drugi zvesti svoji veri kakor mi svoji. Po mojem mnenju je to prava verska strpljivost. (Arhiv, III/9, str. 259, Zgb 1934.)

O NAŠIH PO SVETU.

BELGIJA.

Slovenski duhovnik iz Holandije nas je v preteklih tednih večkrat obiskal. Z veseljem je lahko ugotovil, da smo tudi v Belgiji, če tudi smo v verskem oziru šele na drugem mestu, vendarle ostali zvesti veri, ki nam jo je dala domača gruda. Zlasti v Eysdenu smo se izkazali kakor vsako leto. Število naročnikov našega glasila »Rafaela«, ki smo nanj po pravici ponosni, kljub težkim časom, ni padlo, ampak je celo naraslo za nekaj izvodov. Mirno lahko rečemo, da čita danes v Eysdenu 90% naših rojakov svoje izseljensko glasilo, saj je skoro ni hiše, kamor ne bi prihajal ta list. Upamo, da bodo temu vzgledu naših vrlih Eysdenčarjev sledili tudi naši rojaki v drugih kolonijah.

Slabi časi se nam sicer obetajo. Sicer so nam bili odpusti z dela doslej skoro nepoznani, vendar vse kaže, da pri tem ne bo ostalo. Tudi smo že začeli »fajrati« po en šiht na teden. Plača je tudi nizka. Zlasti so na slabem naši bolniki, ki dobe v slučaju bolezni le ca. deset frankov dnevno, morajo pa še deloma sami plačati bolnico in zdravila. — Največji reveži so seveda oni, ki zgube vsled bolezni ali telesne oslabelosti delo. Brez vsakih pravic so vrženi na cesto. O pokojnini ni govora, tudi potnih stroškov v domovino jim nihče ne plača. Našim odpuščenim rojakom iz Holandije kar zavidajo, ko jim rudniška podjetja plačajo potnino v domovino. Kot bolesten vzklil ranjene duše se ti zdi napis v kuhinji slovenske družine:

Več je vredna domača gruda,
kot na tujem zlata ruda —

Bolnika. V bolnici v Leuth se nahaja že nad deset mesecev Ignac Petelin iz Eysdena; revež boleha na pljučih. — V Hasseltu pa je bil operiran Jozef Jug iz Eysdena. Doma je pa med tem obiskala družino štoklja.

Dolgoletna naša želja se bo, upamo, letos poleti uresničila. Kakor se čuje, dobimo svojega lastnega slovenskega duhovnika, kar nam je obljubil tudi prevz. g. škof dr. Tomažič o priliki lanskega svojega obiska.

Belgijci preganjajo inozemske delavce. V Belgiji dela 70.000 Francozov, 64.000 Holandcev, 49 tisoč Poljakov, 35.000 Italijanov, 13.000 Nemcev, 12.700 Angležev, 10.700 Čehov, 9700 Luksemburžanov in 8500 Jugoslovanov. Vlada je dobila pooblastilo, da lahko predpiše za vsako podjetje, koliko sme zaposliti inozemcev. Pri tem bo vlada odpravljala inozemske delavce in postavljala na njih mesta domače moči. — (Po »Slovenec«.)

V Jugoslavijo potujemol Javite se pri slovenskem učitelju g. Stovičku v Eysdenu. To bo najcenejše potovanje, kar jih je bilo doslej organiziranih in najbrž zaenkrat zadnje skupno z našimi rojaki iz drugih držav! Porabite torej to priliko!

Eysden.

Podpisani prav vladno prosim vse čitatelje »Iz Vest. Rafaela«, da bi mi do 20. vsakega meseca pošiljali po dopisnici ali v pisnih novice, želje itd., ki bi jih hoteli obelodaniti v Rafaelu. Najbolje bi bilo, da bi si posamezna Jugosl. društva izvolila svojega dopisnika, ki bi mi vsak mesec sporočal o nastalih spremembah in dogodivščinah v svojem društvu, oziroma med člani, kar bi pregledal in odposlal v tisk. Morda pa bi to skrb prevzeli tajniki posameznih društev? Poročila naj bi bila kratka in točna, podpisana vselej s čitljivim podpisom. Pošiljajte jih na naslov: S t o v i č k e k S v a t o p l u k, izselj. učitelj, 93, Av. Louis Mercier 93, Eysden, St. Barbe.

Jugosl. društvo sv. Barbare je v januarju priredilo prav prijeten zabaven popoldan. Dramatični odsek tega društva je namreč odigral znano veseligoj »Trije tički« s tako dovršenostjo, da je bil slehernik prav zadovoljen in se je vsakdo no dolgem in težkem času zopet nasmejal do solz. Spored so dopolnili pevci pevskega društva »Zvone« s

prav lepimi koroškimi narodnimi napevi. Med odmori pa je prav marljivo sviral tamburaški zbor, v jugosl. društvih včlanjenih Hrvatov, svoje narodne melodije. Te prireditve so se udeležili v precejšnjem številu bratje naših društev iz ostalih kolonij v Limburgu, zlasti iz Winterslaga in Zwartberga. Vsem udeležencem prav iskrena hvala, ker so nam ne le pripomogli s svojimi prispevki v dobrobit naše podporne blagajne, temveč tudi za to, ker znajo ceniti trud take uprizoritve, obenem pa dokazujejo, da se prav dobro zavedajo gesla: »Svoj k svojim!« Igro je zrežiral naš izseljenski učitelj g. Stoviček.

Klobasna trgateg. V domovini je menda ta trgateg neznana. Znana je pač vinska trgateg! Toda za deveto goro, za deveto reko, in za deveto deželo, imamo več sreče. Tu rastejo po drevju tudi kranjske klobase, in živi prašički krulijo v visečih kletkah, ki so isto kakor krona pri vinski trgatvi. Okrog takih kletk pa vise še prekajene šunke, ozaljšane z buteljkami francoskega in španskega vinovja in še kaka potica. Letos sicer ne tako bogato, ker so preslabi časi! Beseda »kriza« namreč pri nas tudi ni več »fraz«, ampak gola resnica! Vsekakor pa še vedno, kakorsibodil pa so si naši rojaki omislili: »Primojruša, ne bilo bi napak, da bi tako priliko ne vnovčili v prid podporne blagajne in v škodo krize. Saj denarja povsod primanjkuje. Predpust je — in čas za to, kakor ustvarjen.«

In res! V tem kratkem času, kar je g. Grims med nami, ga je že vse vzljubilo, staro in mlado. Zato si šteje naše Jugoslovansko podporno društvo sv. Barbare v svojo dolžnost, da izreka s tem svojo javno zahvalo vsem, kateri so kaj pripomogli k temu, da smo zopet dobili svojega slovenskega duhovnika. V prvi vrsti izrekamo svojo zahvalo prevz. g. škofu ljubljanskemu, predsedniku Družbe sv. Rafaela in g. ministru dr. Marušiču. Vam, g. Grims, se bomo pa osebno zahvalili. Želimo Vam veliko uspeha pri Vašem delovanju med nami in Vam kličemo: pristrčno dobrodošli v Merlebachu. — Jakopina Anton.

Slovensko pevsko društvo »Zvon« Jeane d'Arc izreka tem potom svojo najsrčnejšo zahvalo vsem, kateri so pripomogli, da smo zopet dobili svojega slovenskega duhovnika, katerega smo si vsi tako želeli. Izrekamo svojo zahvalo g. ministru Marušiču, prevzvišenemu g. knezoškofu ljubljanskemu, Družbi sv. Rafaela, sploh vsem, kateri so kaj k temu pripomogli. Moramo se pa isto tako zahvaliti izseljenskiemu duhovniku g. Grimsu, kateri se je za nas žrtvoval, zapustil domovino zavoljo nas izseljencev, da nam pomaga, za nas deluje. Najsrčnejša zahvala tudi njemu!

Freyning-Merlebach. Podpisani odbor Jugoslovanskega podpornega društva sv. Barbare Merlebach-Freyning je z veseljem prevzel dolžnost, ki so mu jo naložili člani omenjenega društva na svojem mesečnem sestanku dne 3. marca z velikim odobravanjem, da se namreč najlepše zahvaljuje g. P. Kazimirju Zakrajšek za njegovo neumorno delovanje in prizadevanje, da nam je omogočil dobiti slovenskega duhovnika. V znak hvaležnosti za veliko njegovo požrtvovalnost je bilo sklenjeno, da se mu javno pristrčno zahvalimo, — in mu kot predsedniku Rafaelove družbe nakažemo vsoto 154 frankov iz društvene blagajne v podporo Rafaelovi družbi za njeno težko delo. Sprejmite naše najsrčnejše pozdrave! — Za društvo: predsednik Moltara in tajnik Jakopina.

FRANCIJA.

Merlebach. Srčno smo se zveselili, ko smo izvedeli, da pride med nas mesto prejšnjega našega izseljenskega duhovnika, g. kaplan Stanko Grims. Še večje je bilo naše veselje, ko je tudi v resnici prišel, ko smo ga že s tolikim hrepenenjem pričakovali. Naše narodno in versko izseljensko življenje se je s tem znova pozivilo. Zopet slišimo božjo besedo v slovenskem milem jeziku in prelepo petje našega cerkvenega pevskega zbora. Za to veselje se moramo mi Slovenci iz Merlebacha najprej zahvaliti gospodu Grimsu, da se je žrtvoval in prišel med nas ter ga iskreno in pristrčno pozdravljamo. Dalje se zahvalimo naši vrli Družbi sv. Rafaela, pred vsem njenemu tako odločnemu predsedniku g. P. Kazimirju Zakrajšek, ki je toliko storil za nas, da se je to vprašanje ugodno rešilo, obema našima slovenskima škofoma, g. ministru dr. Marušiču in ministrskemu predsedniku g. Jevtiču. Našemu novemu dušnemu pastirju obljubimo, da bo zadovoljen z nami, da bomo vsikdar sodelovali z njim. Dal Bog, da bi vsi tisti, ki so v tem času brez duhovnika tako vneto povpraševali po slovenskem duhovniku, prav tako vneto z njim tudi sodelovali in se udeleževali naših slovenskih božjih služb.

Kakor po drugih krajih, je tudi pri nas zadivjala »hripa« in malokateremu prizanesla. Za nas ru-

darje je posebno težko to, da prve tri dni bolezni in od praznovanega delavnika ne dobimo nikake bolniške plače, poleg tega moramo plačevati še zdravila in za družino.

Slovensko pevsko društvo »Triglav« je priredilo 17. februarja operetno, koncertno prireditev in igro »Denar in srce« in »Zamorec«. Pevci in igralci so izvrstno izvršili svoje vloge. Dvorana je bila nallačeno polna. Le več takih večerov!

Društvo sv. Barbare je imelo 3. marca svoj redni mesečni sestanek, ki se ga je udeležil tudi naš novodošli g. kaplan Grims in nam izročil pozdrave od naših domačih in povedal mnogo zanimivega in nam obljubil, da nam hoče v vsakem oziru pomagati in nam biti naš duhovni oče. Tem potom se mu pristrčno zahvaljujemo. — Poročevalec.

Merlebach. Zopet ga imamo! Koga pa, boste dejali? — Svojega slovenskega duhovnika, katerega smo si tako zaželeli. Da bi videli pretečeni četrtak, ko je g. Grims sklical naše otroke v šolo, t. j. v Jugoslovanski dom! Kako so jim lica žarela od veselja! Vsi veseli so doma pripovedovali: »O, tega gospoda imamo pa radi! Sedaj bomo pa zopet lahko v šolo hodili!«

In res! V tem kratkem času, kar je g. Grims med nami, ga je že vse vzljubilo, staro in mlado. Zato si šteje naše Jugoslovansko podporno društvo sv. Barbare v svojo dolžnost, da izreka s tem svojo javno zahvalo vsem, kateri so kaj pripomogli k temu, da smo zopet dobili svojega slovenskega duhovnika. V prvi vrsti izrekamo svojo zahvalo prevz. g. škofu ljubljanskemu, predsedniku Družbe sv. Rafaela in g. ministru dr. Marušiču. Vam, g. Grims, se bomo pa osebno zahvalili. Želimo Vam veliko uspeha pri Vašem delovanju med nami in Vam kličemo: pristrčno dobrodošli v Merlebachu. — Jakopina Anton.

Slovensko pevsko društvo »Zvon« Jeane d'Arc izreka tem potom svojo najsrčnejšo zahvalo vsem, kateri so pripomogli, da smo zopet dobili svojega slovenskega duhovnika, katerega smo si vsi tako želeli. Izrekamo svojo zahvalo g. ministru Marušiču, prevzvišenemu g. knezoškofu ljubljanskemu, Družbi sv. Rafaela, sploh vsem, kateri so kaj k temu pripomogli. Moramo se pa isto tako zahvaliti izseljenskiemu duhovniku g. Grimsu, kateri se je za nas žrtvoval, zapustil domovino zavoljo nas izseljencev, da nam pomaga, za nas deluje. Najsrčnejša zahvala tudi njemu!

Freyning-Merlebach. Podpisani odbor Jugoslovanskega podpornega društva sv. Barbare Merlebach-Freyning je z veseljem prevzel dolžnost, ki so mu jo naložili člani omenjenega društva na svojem mesečnem sestanku dne 3. marca z velikim odobravanjem, da se namreč najlepše zahvaljuje g. P. Kazimirju Zakrajšek za njegovo neumorno delovanje in prizadevanje, da nam je omogočil dobiti slovenskega duhovnika. V znak hvaležnosti za veliko njegovo požrtvovalnost je bilo sklenjeno, da se mu javno pristrčno zahvalimo, — in mu kot predsedniku Rafaelove družbe nakažemo vsoto 154 frankov iz društvene blagajne v podporo Rafaelovi družbi za njeno težko delo. Sprejmite naše najsrčnejše pozdrave! — Za društvo: predsednik Moltara in tajnik Jakopina.

Liévin P. de C.

Zanimanje za evharistični kongres v Ljubljani. Bodoči evharistični kongres ni razgibal le vseh katoliških Jugoslovanov v domovini, tudi izseljenci v tujini se zanj živo zanimamo in se ga veselimo. Težko nam je, da se ga po večini vsled slabih gospodarskih prilik ne bomo mogli osebno udeležiti. Le malo jih bo tako srečnih, da ga bodo videli na svoje oči. Mi drugi bomo navzoči v duhu. Nekaj dobre volje bi pa le radi pokazali, zato smo začeli zbirati prispevke za kongres. Vse tekmuje. Otroci dajo svoje male prihranke, možje zbirajo po hišah, krščanske organizacije prispevajo. Tako smo zbrali že okrog 400 frankov. Kdor pozna težke čase, ki jih preživljajo vsled krize naše rudarske družine, se bo čudil tej požrtvovalnosti.

Nekateri niso nič dali. Prosto jim. Nihče nobene ne sili, prostovoljni darovi so to, dani v čast in proslavo našemu Odrešeniku Jezusu Kristusu v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ali nemestne in značilne so bile opazke nekaterih redkih: »Za take stvari nimam nobenega denarja.« Boljše bi storili, da bi ne pokazali tako očito, da nimajo v sebi nobenega krščanskega čuta več. K sreči so bili ti redke izjeme. Vsem darovalcem naj presv. Srce Jezusovo bogato poplača!

Težave novih delavskih kart. Velika težava delajo oblasti vsem, ki so jim letne delavske karte

iztečene. Vidi se namen, da bi se radi na lep način iznebili tujih delavcev. Najprej so nas par mesecev odpravili, sedaj ko je skrajni čas za obnovitev, zahtevajo vse mogoče certifikate. Kdor bi jih ne mogel dobiti ali da bi zamudil rok, ne dobi nove, kar se pravi po naše: pojdi! Dosedaj, začetkom marca se še nobenemu ni posrečilo, da bi jo dobil. Tako živimo v skrbeh in negotovosti.

Smrt kosi. Dne 23. jan. je umrl v bolnici v Lens naš rojak Franc Pramer. Zapušča vdovo, s katero se je poročil na bolniški postelji teden dni pred smrtjo. — Dne 16. februarja smo spremili k zadnjemu počitku bivšega rudarja Antona Kozole. Smrt ga je rešila po šestletni težki bolezni trpljenja in Bog mu je dal večni pokoj, ki mu ga njegovi delodajalci po 32letnem delu v jami po svojih paragrafi niso hoteli dati. Naj sveti obema večna luč!

Bruay-en-Artois.

Predpust je minil. To leto je šel kar tiho mimo nas. Komaj smo vedeli, da je njegov čas. Kaj je bilo svojčas zabav in balov in pijačel! Danes je vse to le še pravljica iz tistih časov, ko še nismo poznali grde žene Krize.

Da bi imeli vsaj nekaj od predpusta, nam je društvo sv. Barbare priredilo veseloiqro »Dve nevesti«. Bilo je zares veliko veselja in smeha, ki so ga nam izvalili izvrstni igralci. Poleg igre so bili še pevski nastopi, in naš orkester nam je zaigral par lepih komadov. Tako smo vsaj za par ur pozabili na skrbi, ki jih ima danes vsaka rudarska družina.

Poroka. Pred oltar sta stopila Simonič Franc in Smolik Ana. Vnetemu društvenemu predsedniku in agilnemu delavcu na društvenem polju naše iskrene čestitke in želja, da podeli Bog poročencema obilo blagoslova in sreče v novem stanu!

Kolonija raste. H krstu sta poslali družini Kosir Valentin in Janez Ljubi iz Hillicourta. Bog jim daj zdravja in staršem veliko veselja ob njih.

Ne pozabite! Na kaj? Na Mohorjevo družbo, za katero je zadnji čas, da obnovite naročnino in se na novo naročite, če še niste bili. Za malenkostno ceno dobite pet lepih knjig.

Izlet v domovino od 27. junija do 15. julija 1935. Kdor se še hoče udeležiti evharističnega in izseljeniškega kongresa, naj se zgleda takoj pri župniku, 17, rue Mozart, Liévin.

Ivan Maček se javno zahvaljuje g. Fr. Belincu, da je zbiral med izseljenci mile darove zanj in vsem, ki so mu kaj darovali v ta namen. Dali so Zveza v Heerlenu F. 325, društvo v Chevremontu F. 2, društvo v Eygelshoven F. 350, g. Oberžan F. 1, P. Teotim F. 1, Fr. Belinc F. 075. Bog plačaj vsem!

Brezposelnost v Franciji (Delav. Pravica 28. febr. 1935). Število registriranih brezposelnih je doseglo v Franciji v začetku februarja rekordno število 479.000. To je 196.000 ali 44% več kot lani. Ker Francija ni uvedla brezposelnega zavarovanja, je težko ugotoviti resnično število. Splošne cenitve pa se gibljejo med 900.000 in 1.400.000. — Delno zaposlenih je naraslo na pol milijona.

Aumetz.

Štetje inozemcev meseca decembra 1934. l. je pokazalo sledeče: V Merlebachu je mož 144, žensk 111, otrok 176; nas je ravno 50 manj ko l. 1933. V Freyminu je mož 134, žensk 108, otrok 157. Merlebach-Freymin imata torej še 840 Jugoslovanov. V koloniji J'anne D'etre je vseh skupaj 151. To je uradno poročilo. — Ribič.

Piennes. V šolskem letu 1934/35 so odšli v malo semenišče trije slovenski dečki z namenom, da postanejo duhovniki. Ti so: Stanič iz La Maurière, Kokoj in Jezenik iz Piennes-a. To je vse, kakor vesela novica. Upanje je, da čez nekaj let nekatere kolonije dobijo duhovnike, ki bodo mogli skrbeti za duhovne potrebe Slovencev tudi v slovenskem jeziku. Trdno smo prepričani, da se bodo imenovali trije tudi sami trudili in pobrigali, da svojega materinega jezika ne pozabijo. Da bi svoj cilj dosegli, naj jim Bog da vsem moči in blagoslova.

Vsem izseljencem.

Kdor govori materino zaničuje, med izdajalce svojega rodu se ponižuje.

Tucquegnieux-Marine. Zadnje nedeljo januarja je umrl rudarski paznik g. Millet. Bil je eden onih Francozov, ki so pravi prijatelji našega naroda. Vzljubil je Jugoslovane, kakor je sam pripovedoval, posebno, ko je bil med svetovno vojno na solunski fronti, »Poilu d'Orient«, kakor pravijo Francozi. Ne bilo bi lepo, ako se jugoslovanska kolo-

nija iz Tucquegnieux ne bi izkazala hvaležne blagemu pokojniku. Teh misli smo bili vsi, zato smo mu kupili lep venec. Na grobu pa smo se poslovili s primernim govorom in »Vigredjo«. — Novica, da je Rafaelovi družbi uspelo premagati vse ovire in omogočiti prihod v Francijo novemu izseljenskem duhovniku g. Grimsu, je tudi nas Tikenjčane in Marinčane razveselila. Pozdravljamo ga v nadi, da nas bo kakor njegovi predniki tudi on včasih obiskal in še bolj poživil naše versko življenje, za katero lepo skrbi naš tuk. izseljenski duhovnik g. Švelc, za katerega smo se že bali, da bo moral oditi za g. Skebetom. Hvala Bogu se zlobne nakane niso obnesle. Dobili smo celo še enega duhovnika v Francijo. Verniki smo tega veseli, drugim pa se tudi ni treba bati, ker smo prepričani, da ne bo nikomur nič zalega storil, ampak kvečjemu kaj dobrega, če bo le mogel. — Po novem zakonu so nastale nove težkoče glede podaljšavanja »Carte d'identité«, brez česar ne sme nikdo bivati v Franciji. Za podaljšanje bo potrebno obnoviti »kontrakt«, to se pravi, da delavec, kateremu ne bo hotel delodajalec napraviti pogodbe, ne bo smel bivati več v Franciji. Še huje pa je z mladino, ki ne dobi ne dela ne »Carte d'identité«. Prav mogoče je, da se bo morala vrniti s trebuhom za kruhom v domovino. — Tudi na evharistični kongres mislimo, a žalibog »nema pares«, premajhen je zaslužek. Ko bi vsaj eden mogel v Ljubljano, da bi nas predstavljal.

HOLANDIJA.

G. Drago Oberžan odlikovan.

Lavantinski knezoškof, prevzvišeni gospod dr. Ivan Jožef Tomazič, je imenoval svojega izseljeniškega duhovnika Drago Oberžana v Holandij za duhovnega svetnika. Lavantinski škof je sam spoznal na svojem potovanju po Nemčiji, Holandiji in Belgiji nesebično, požrtvovalno in uspešno

delovanje tega blagega gospoda za izseljence, za cerkev in za domovino. Tudi nam vestfalskim Slovencem je ta dragi gospod že dolgo znan po Rafaelu in po svojem vsakoletnem velikonočnem pastirovanju v Nemčiji. Povsod je priljubljen in od vseh visoko spoštovan. Veliko odlikovanje, katero je dal lavantinski vladika temu zaslužnemu gospodu, je nam vsem visoka čast in veliko veselje. Iz vsega svojega srca čestitamo svojemu predobremu prijatelju in mu voščimo obilnega božjega blagoslova za njegovo težko delo v vinarstvu Gospodovem.

Vestfalski Slovenec.

Slovenske službe božje:

v Brunssumu 17. marca ob 9. uri;
v Gezellenhuis Emma 17. marca ob 10.15. uri;
v Nieuw Einde 24. marca ob 9. uri;
v Nieuwenhagen 31. marca ob 9. uri;
v Lindenheuvel in Chevremont 7. apr. ob 9. uri.
NB. Sv. maša v Nieuwenhagenu je torej ta mesec prestavljena na 5. nedeljo!

Slovenskega duhovnika ne bo od 11. do 28. marca doma; obiše Slovence v Nemčiji. V dneh od 30. marca do 3. aprila pa se mudí v Belgiji med našimi rojaki.

Krščanska strokovna organizacija na Nizozemskem.

Nizozemska je ena manjših evropskih držav z 8.116.000 prebivalci, torej s polovico manj kot Jugoslavija. Vendar se pa more ponašati ta država, da so njene krščanske strokovne organizacije najmočnejše, saj štejejo članstva trikrat toliko kot velesile Francije, ki ima 41.835.000 prebivalcev.

Na Nizozemskem se dele krščanske strokovne organizacije v katoliške in evangelijske, štejejo pa skupno 311.348 članov. Danes si hočemo ogledati prve.

Katoliška delavska zveza Nizozemske beleži zadnja leta močan porast. Njene poklicne strokovne zveze so šteje namreč 1. januarja l. 1934 članov 194.155. Poleg poklicnih zvez so v zvezi včlanjena še društva delavcev mešanih strok, s katerimi skupaj je štela delavska zveza navedenega dne 208.164 članov. Delavska zveza razpolaga s 143 strokovnimi tajniki ter 176 uradniki. Razumljivo, da tudi na Nizozemskem niso tla delavstvu postlana z rožicami. Strokovne organizacije so vsled krize potisnjene v brambo pridobljenih pravic, toda kljub tej brambi se delovni pogoji poslabšujejo, plače padajo, brezposelnost raste. Dne 1. januarja 1934 je bilo od celotnega članstva Katoliške delavske zveze popolnoma brezposelnih 24,7 procentov, deloma pa 4,8 procentov celotnega članstva. Vseh brezposelnih šteje država pol milijona. Vsled teh razmer je morala zveza izdatno pomagati brezposelnim. (Pri nas pravijo, da ni naloga strokovne organizacije podpirati brezposelne, češ, da se daje s tem potuha onim, ki so povzročili brezposelnost!) V odkrilu delavske zveze se je osnoval poseben odsek, ki je izplačal leta 1932 na brezposelnih podporah 7.846.439 holandskih goldinarjev (goldinar je okrog 22 Din). Seveda more izdati organizacija take podpore le s pomočjo države, ker sami članski prispevki ne bi zadostovali vsem potrebam. Ko izčrpa član brezposelnostno podporo pri organizaciji, jo začne prejemati od države. Organizacija skrbi tudi za brezposelno mladino in je dala v ta namen leta 1934 34.000 goldinarjev. Fašistično in narodnosocialistično propagando je organizacija zavrla med delavstvom uspešno na ta način, da je zagrozila izključiti vsakega svojega člana, ki bi se pridružil fašizmu. V letu 1933 je otvorila delavska zveza v Bilthovnu nov sanatorij za tuberkulozne bolnike, ki je največji in najmodernejši v Nizozemskil

Naše žene in dekleta.

Ob slovesnih prilikah se Slovenci radi imenujemo »Marijin narod«. Smo. Ampak ne toliko po naših možeh, kakor po naših ženah, ki jim je bila Marija Pomagaj cele veke edina zavetnica v telesnih potrebah in srčnih stiskah življenja. Marija sedem žalosti jim je bila učiteljica. Iz nje so črpale moč, da so bile tako dobre, do zadnje kaplje krvi žrtvujoče se matere. Marija Brezmadežna je skozi pol stoletja vzor cveta naših deklet in postaja, hvala Bogu, tudi bolj in bolj vzor naših fantov. Tudi naši očetje so bili od davna veliki častilci Marijini, zato tudi niso omagali v težkih dnevih in so ostali vogelni kamen naših družin. Samo eno moramo Slovincem očitati, radi česar ne zaslužimo povsem naslova Marijinega naroda: premalo spoštovanja kažemo do žene. Prav Marijin narod mora v vsaki ženi brez izjeme spoštovati vzvišenost in svetost nebeške Matere. Bl. Henrik Suso, ki ga primerjajo s sv. Franciškom Asiškim, se je v svojem duhovskem oblačilu spoštljivo umaknil uborni stari ženi: v cestno blato — da bi tako v njeni osebi počastil Mater božjo. Kaka sreča za naš narod, kaka odlika zanj med narodi sveta, če bi si osvojil tako pojmovanje o ženi!

Zanimiva in odločna borba.

Katoliški Holandci so si znali marsikatero kulturno vrednoto ohraniti, med tem ko jo je drugim narodom odtrgala liberalna družba ali »vsemogočna« država. Tako imajo tukajšnji katoliki svoj radio, svoje katoliške šole, izvrstno časopisje, si jaje mladinske in stanovske organizacije, svoje socialno skrbstvo itd. — Žal niso doslej posečali dovolj pozornosti filmu, kakor to sedaj sami priznavajo. Stvorili so se razni filmski komiteji, ki servirajo ali vsaj skušajo nuditi tudi katoliški publiki neokusne in nemoralne filme. Vsak film

mora sicer skozi občinsko cenzuro, ki je v katoliških provincah tudi katoliška, vendar ta cenzura radi navala filmov v zadnjem času ne zmore vsega dela.

Zato so katoličani v svoji navdušenosti za sveto stvar, ki je lastna le njim, osnovali v vseh večjih krajih »Film-front« odbore, kojih naloga je za enkrat organizirati bojkot vseh količkaj dvomljivih filmskih predstav, drugič pa tudi oskrbeti čimprej zadostno število dobrih, moralno neoporečnih filmov in lastnih kino-dvoran.

V Heerlenu se je n. pr. prebral v nedeljo 10. februarja sledeči proglas tuk. duhovščine v vseh cerkvah: »V našem mestu in okolici se je osnoval liberalni komite, ki se je odločil predvajati vsake vrste filme v zaprtih krogih. Zato prosimo naše župljane: 1. da se ne vpišejo v ta »komite«, 2. da postanejo člani katoliškega »Filmfront«, 3. da pridejo v petek k protestnemu zborovanju proti slabim filmom v«

Uspeh tega gibanja je že sedaj ob pričetku izredno velik. Katoliški listi pišejo: »Goljat koleba.« Odločni katoliški Holanci, ki so izvojevali že toliko bojev, upajo, da bodo kmalu premagali tudi tega »Goljata«. Bog jim daj uspeh!

Iz društvenega gibanja.

Občni zbor Zveze društev sv. Barbare dne 3. februarja je pričal, da je vladalo kljub temu, da je mnogo članov radi krize odšlo domov, vendarle živahno gibanje tako v matici, kakor v posameznih društvih.

Po običajnem predsedniškem in tajniškem poročilu, je prečital blagajnik svoje poročilo. Društva so vplačala za vsakega svojega člana Zvezi a 3 cts, skupno za 1216 članov Fls. 36.48. Za Werkliedenbond so vplačala društva za 680 članov a 10 cts, skupno Fls. 68. Zvezna blagajna je imela v letu 1934 skupno 53.96 Fls izdatkov. Pri prevzemu blagajne lani je znašal primanjkljaj v blagajni 23.75 Fls, kljub temu, da je bilo takrat veliko več članstva; sedaj je deloma že krit.

Pri matici »Zvezi« so včlanjena društva sv. Barbare iz Heerlerheide, Lutterade, Hoensbroek, Eygelshoven, Spekhollerheide, Chevremont in Brunssum. — Predsednik z veseljem pozdravi zopetno združitev vseh slovenskih društev — razen onega iz Nieuwenhagena — pod enotno Zvezo ter konstatira, da je bilo razkola krivo le odurno huijskanje od strani prejšnjega predsednika. Vsi predstavniki izjavljajo, da so bili zapeljani in zato sedaj s tem večjim veseljem nazaj stopajo pod zastavo skupne Zveze.

Izvoljen je bil odbor: predsedn. Ivan Novak, stanojoč v Heerlerheide, Roebroekerweg 37 b; tajnik in blagajnik Rud. Selič, Horstlein 16, Hoensbroek; odborniki: Mih. Štrucelj, Kampstr. 104, Heerlerheide; Fr. Pučnik, Pelgrimsweg 7, Rummen; Fr. Kapel, Valderenstr. 59, Lutterade; K. Polšak, Hubertusstr. 9, Hoensbroek; Fr. Jančič, Honel 57, Eygelshoven; Fr. Belinc, Vinkerstr. 50, Chevremont; Fr. Ožek, Graverstr. 8, Spekhollerheide.

Evharističnega kongresa v Ljubljani v dneh od 28. do 30. junija se udeležijo vsa naša društva s čim številnejšim zastopstvom in z vsemi našimi zastavami. V soboto 29. junija se priredi v dogovoru z odborom za evh. kongres poseben izselienski večer. Zastopstva naših društev se udeležijo dne 1. julija tudi I. slovenskega izselienskega kongresa. — Pri vseh društvih se bo pobiralo prostovoljne prispevke v prid evh. kongresa.

Društvo v Heerlerheide je na svojem občnem zboru dne 17. februarja sklenilo, da se zniža letos članarina na 0.60 Fls, invalidom in brezposelnim pa celo na 0.35 Fls. Sklenilo se je dalje, da dobi vsak član, ki je bil pred 1934 član društva, če postane brezposeln, enkratno podporo v znesku Fls 2.50. Društvenim članom bo naročilo in plačalo društvo tudi v tem letu »Domoljuba« ali »Slov. Gospodarja« in »Rafaela«. Izvoljen je bil odbor: predsedn. M. Štrucelj, podpred. A. Maruša, tajnik Iv. Kampuš, stanojoč v Roebroekerweg 37 b; blagajnik L. Godec, preglednika: L. Strman in Fr. Strman, zastavonoši: J. Balant in A. Kotar. Z izrazom zvestobe Cerkv in domovini je predsednik zaključil lepo uspešno zborovanje.

Čin človekoljublja je gotovo sklep mestne občine Heerlen, ki se je odločila, da bodo z njenim sodelovanjem priredila v bodoče razna društva, tudi društva priseljencev, svoje zabavne večere v prid brezposelnim. Tako prireditev sta že organizirala naše društvo sv. Barbare dne 24. febr. in nemški Kettlerbund s sodelovanjem godbe holandskega R. K. Werkliedenbonda.

Na občnem zboru društva v Spekhollerheide je bil izvoljen vsled skrčenja članov odbor: predsedn. Fr. Ožek, tajnik Fr. Jančič, blagajniške in posle knjižničarja je prevzel istotako predsednik sam.

Godbeni instrumenti, 20 komadov in mnogo godbenega materijala ima na prodaj Zveza jugoslovanskih društev sv. Barbare v Heerlenu. Cena 200 hol. gold. Obrnite se na tajnika Rudolfa Seliča, Horstlein 16, Hoensbroek, Heerlen, Holland.

Zahvala. Zahvalujem se društvu sv. Barbare Chevremont Kerkade in Eygelshoven za nakloneni dar, ki ga je sprosil g. predsednik Franc Belinc. Posebna zahvala g. Francu Belincu, predsedniku društva sv. Barbare, Kerkade. Zahvalujem se tudi duhovniku g. Oberžanu in P. Teotimu v. Velzen v Heerlenu. Dalje g. J. W. Bakker in njegovi soprogji Onze Lieve Vronveestraat No. 147 Kerkade. Iskrena hvala vsem darovalcem. — Družina Maček.

V domovino potujemo torej gotovo. Izredno veliko je zanimanje med našimi rojaki za to potovanje, ki obeta biti najlepše in. kar je posebno važno, najcenejše, kar smo jih doslej organizirali. Vse naše zastave bodo plapolale na evh. kongresu v Ljubljani! Vozne cene še niso natančno znane. Obiavili jih bomo, kakor hitro dobimo odgovor od nemške in jugoslovanske železniške uprave.

Naročniki, ki dobivajo list dostavljen na dom, in še niso za letos poravnali naročnine, se naprošajo, da to čimprej store. Najbolje je, da nplačajo list predsedniku društva dotičnega kraja. Naslovi društvenih predsednikov so objavljeni v tej številki pod »Društvenim gibanjem«. Plačajo list lahko tudi slovenskemu duhovniku.

Tujci na holandski rudnikih z dne 1. januarja 1935:

Nemci	3394
Poliaki	690
Jugoslovani	403
Avstrijci	284
Italijani	149
Čehi	161
drugi	487
Skupno	5568

Brezposelnost v Holandiji je prav občutna. Po uradni statistiki je bilo 1. februarja 426.303 brezposelnih, od teh 409.660 mož, ostalo žene. V zadnjih 14 dneh je naraslo število za približno 4000.

Jugoslovanskih delavcev je bilo 1. januarja 1935 na posameznih rudnikih:

Na rudniku:	
Dominiale	1
Willem-Sophia	11
Laura	14
Julia	48
O. N. I.	15
„ II.	2
„ III.	78
„ IV.	58
Wilhelmina	—
Emma	44
Hendrik	70
Maurits	62
Skupno	403

Število ne odgovarja povsem, ker je še vedno več naših rojakov vpisanih kot Avstrijci — vsi oni namreč, ki so prišli pred vojno, ali tik po vojni semkaj, — tako, da je število vsekakor višje.

K gornjemu številu je treba prišteti še precejšnje število Slovencev iz Primorskega in nekaj avstrijskih Slovencev. Po uradni statistiki je namreč pri rudnikih zaposlenih 149 »Italijanov«. Mi pa vemo, da so to v veliki večini naši Slovenci, ki spadajo sedaj pod Italijo.

NEMCIJA.

Obisk slovenskega duhovnika.

Izselienski duhovnik iz Holandije g. Drago Oberžan obišče v dneh od 11. do 28. marca naše Slovence v Nemčiji. Ob tej priliki bo v vseh naslednjih krajih dana našim rojakom prilika, da opravijo sv. spoved v domačem jeziku in premejo sv. obhajilo, ki velja po posebnem indultu sv. Očeta že za velikonočno sv. obhajilo.

Spored pobožnosti v vsakem kraju (če ne bo drugače oznanjeno) je vedno tak: Ob 5. uri pop pridiga, večernice in prilika za sv. spoved, drugo jutro spovedovanje, sv. maša s pridigo in skupnim sv. obhajilom.

Slovenski duhovnik obišče po vrsti te le kolonije:

11. marca Gelsenkirchen-Bismarck-Haverkamp ob 5. večernice, drugi dan sv. maša in dr.

12. marca Wanne-Unser-Fritz.
13. marca Herne-Holthausen.
14. marca Herne-Börnig.
15. marca Gladbeck-St. Lambertus.
16. marca Buer-Ludgeri (ali v drugi cerkvi).
17. marc je dan duhovne obnove (Einkehrtag) v Buer-Erle.

18. marca Recklinghausen-Suderwich ob 5. večernice, spovedovanje, drugo jutro ob 9. slovesna sv. maša in molitve za pokojnega kralja Aleksandra I.

19. marca Osterfeld-Sv. Joseph.
20. marca Hamborn-St. Peter.
21. marca Hamborn-St. Norbert.
22. in 23. marca Hamborn-St. Johann.
24. marca je dan duhovne obnove v Hamborn-St. Johann.

25. marca Hochheide.
26. marca Meerbeck.
27. marca Dortmund-Eving.

Če bi še katera slovenska kolonija želela, da pride slovenski duhovnik, naj to javi č. g. vikarju Tensundern, Hövel bei Hamm, Westf.!

Korist socijalne pogodbe z Jugoslavijo.

Dne 15. decembra 1928 je tedanji minister Socijalne politike in Narodnega zdravja, g. dr. Andrej Gosar, podpisal z Nemčijo pogodbo za reciprocitno socijalno zavarovanje, ki je dalekosežnega blagodejnega pomena, ne samo za prizadete delavce, ampak tudi za našo državno gospodarstvo.

Po statistiki, katero je sestavil izselienski referent kralj. banske uprave, živi v Jugoslaviji 400 oseb, ki prejemajo rudarske rente iz Nemčije. Skupno znašajo te rente na mesec 165.000 Din ali na leto okroglih dva milijona dinarjev.

Zeleti bi bilo, da bi se naši državi posrečilo skleniti take socijalne pogodbe tudi z drugimi državami naše emigracije, posebno pa z našo prijateljsko državo Francijo, kjer se nahaja vključ mnogostevilni repatriaciji še vedno okrog 15.000 naših izseljencev.

AMERIKA.

Severna Amerika.

Odlikovanje. Papež Pij XI. je odlikoval 19 župnikov in duhovnikov clevelandske škofije za svoje hišne prelate. Med drugimi je bil odlikovan tudi collinwodski župnik Rev. Vitus Hribar, ki že župnikuje zadnjih 12 let pri cerkvi Marije Vnebovzete na Holmes Ave. Rt. Rev. Vitus Hribar je bil rojen leta 1870. v vasi Cirkovce, župnija Zgornji Tuhinj v kamniški dekaniji. V Ameriko je prišel leta 1890. študiral je v St. Mary's semenišču v Clevelandu, Ohio. L. 1893. ga je posvetil v duhovnika tedanji clevelandski škof Rt. Rev. Horstman. Leta 1922. je prišel za župnika v Cleveland in prevzel slovensko župnijo Marijinega Vnebovzeta v Collinwoodu. Čestitamo.

New York, N. Y. Tukajšnji slovenski radio-zbor je nastopil 12. januarja 1935. na veliki radio-postaji WLWL s slovenskim programom. Pel je od 6.45 do 19. ure zvečer po newyorškem času.

Južna Amerika.

Argentinja. »Duhovno življenje« št. 73. piše: Prečastiti g. Franc Gese, naš odlični sodruknik, je daroval za božične praznike svojo prvo sv. daritev, novo sv. mašo. Želimo mu obilo sreče v novem stanu in božjega blagoslova njegovemu delu. — Temu voščilu se pridružuje tudi naš list z željo, da bi Bog še mnogo mladeničev poklical v svoj vinograd kot delavce-duhovnike med slovenskimi izseljenci.

Socijalna konvencija med Argentino in Jugoslavijo.

V Službenem listu kralj. banske uprave v Ljubljani z dne 2. marca 1935 kos 18 je objavljen sledeči zakon o konvenciji o odškodnini delavcem za nezgode pri delu med kraljevino Srbov, Hrvatov in Slovencev (sedaj Jugoslavijo, prip. ured.), sklenjeni v Buenos Airesu dne 8. oktobra 1928, ki se glasi:

§ 1.

»Odobrava se in dobiva zakonsko moč konvencija o odškodnini delavcem za nezgode pri delu med kraljevino Srbov, Hrvatov in Slovencev (sedaj Jugoslavijo, prip. ured.) in republiko Argentino, sklenjena v Buenos Airesu dne 8. oktobra 1928, ki se glasi v izvorniku in prevodu:

Konvencija.

Njegovo Veličanstvo kralj Srbov, Hrvatov in Slovencev in Njegova Eksclenca gospod predsed-

nik argentinskega naroda, prežeta z željo, ustanoviti s sporazumom statut o delavcih obeh držav, žrtvah nezgod pri delu na njenem ozemlju, in jim zavarovati dobrote vzajemnosti, kar zadeva odškodnino, do katere imajo pravico, sta imenovala za svoja pooblaščenca:

Njegovo Veličanstvo kralj Srbov, Hrvatov in Slovencev;

Njegovo Ekscelenco gospoda dr. Iva Grisogona, ministra kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev pri argentinski vladi;

Njegova Ekscelenca predsednik argentinske republike;

Njegovo Ekscelenco gospoda dr. Angela Gallarda, ministra za zunanje posle in vere,

ki sta po izmenjavi svojih pooblastil, s katerima sta bila opremljena in ki sta bili spoznani v dobri in predpisani obliki, sporazumela o temle:

Člen 1.

Argentinski državljani, žrtve nezgod pri delu v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev, in upravičenci po njih uživajo dobrote odškodnine in jamstev, priznanih srbsko-hrvaško-slovenskim državljanom z zakonodajstvom, ki velja o povračilu škod, ki je nastala iz nezgod pri delu.

Po vzajemnosti uživajo srbsko-hrvaško-slovenski državljani, žrtve nezgod pri delu na ozemlju argentinske republike, in upravičenci po njih dobrote odškodnine in jamstev, priznanih argentinskim državljanom z zakonodajstvom, ki velja o odgovornosti za nezgode pri delu.

Člen 2.

Zgoraj omenjena dogovorjena določba o vzajemnosti ima svoj pravni učinek celo, če bi žrtve ali upravičenci po njih izza nezgode odšli z ozemlja bodisi kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev bodisi argentinske republike. Isto velja tudi, če bi stanovali upravičenci po žrtvi v kakih drugih državah, ne pa v isti, kjer se je nesreča pripetila.

Člen 3.

Argentinska in srbsko-hrvaško-slovenska oblastva si izkazujejo drugo drugemu vzajemno svojo pomoč, da se z ene in z druge strani olajša izvrševanje zakonov, ki se nanašajo na nezgode pri delu, zlasti kar zadeva obvestitev naslednikov.

Člen 4.

Ta konvencija se mora ratificirati in se ratifikaciji čimprej izmeniti.

Konvencija stopi v veljavo v Argentini in v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev čez mesec dni, ko se objavi v obeh državah v obliki, predpisani z dotičnim zakonodajstvom.

Konvencija ostane obvezna do izteka leta dni od dne, ko jo ta ali ona stranka pogodnica odpove.

V potrditev tega sta pooblaščenca, določena v ta namen, to konvencijo podpisala in pritisnila nanjo svoj pečat; konvencija je sestavljena v francoskem jeziku v dveh izvodih v Buenos Airesu, prestolnici argentinske republike, dne 8. oktobra 1928.

(M. P.) Ivo Grisogono, s. r.

(M. P.) Angel Gallardo, s. r.

§ 2.

Ta zakon stopi v veljavo in dobi obvezno moč v 30 dneh po objavi v »Službenih novinah«, ko se predhodno izmenita ratifikaciji.

Našemu namestniku ministra za zunanje posle, ministru za pošte in telegraf, in Našemu ministru za socialno politiko priporočamo, naj razglase ta zakon, vsem Našim ministrom, naj skrbje za njegovo izvrševanje, oblastvom zapovedujemo, naj po njem postopajo, vsem in vsakomur pa, naj se mu pokoravajo.

Dali je zakon že stopil praktično v veljavo, še ni objavljeno. Upamo, da ta konvencija ne bo ostala samo na papirju, kakor je na primer ostala konvencija s Francijo.

UTRINKI.

Tudi katolicizem je zajela kriza, toda ne uničila. Bila je to le kriza poedinih katoličanov, kriza posameznih katoliških organizacij, od katerih pa so mnoge tudi neopravičeno nosile ta naslov.

Umik v samoto. Marsikje so imeli pred leti organizirani katoličani odločilno besedo v javnem življenju. Danes so se umak-

nili v samoto. Ni mogoče govoriti o porazu katolicizma niti katoličanov. Z notranjo nujnostjo so se umaknili katoličani, da se tako v javnosti po tihi obnovi svojega notranjega človeka zopet pojavijo kot glasniki prave resnice. V samoti se pripravljajo velika dejanja!

Katoliški tisk. Sedanji papež je nekoč dejal, da je prazno zidati cerkve in postavljati šole, če se pri tem ne brigamo za katoliški tisk. Ta skrb mora biti v bodočnosti prva naloga katoličanov po vsem svetu.

Palma miru manjka. Društvu narodov bo vedno težje izkoptati izpod celih gor orožja, tankov, zrakoplovov, topov, vojnih ladij — palmo miru. To palmo miru bi moral nositi v Ženevi zastopnik papeštva; a čudimo se: mesto papeževega zastopnika so sprejeli v svojo sredo zastopnika sovjetske Rusije, ki je smrtna sovražnica krščanske Evrope in jo hoče do dna iztrebiti. — Framazonstvo je tako hotelo!

Vzgoja mladine je važen problem. Škof Mac Nulty iz Nottinghama na Angleškem je podal pred kratkim pri otvoritvi nove šole sledečo izjavo: »Vzgoja mora privedi človeka do tega, da tako živi, da doseže večni cilj, za katerega je bil ustvarjen... Za katolika je vzgoja kristocentrična (t. j. Kristusov nauk ji je podlaga); vzgoja, ki je zgolj svetna, je v teoriji zmota, v praksi zločin; prvo zato, ker so verska načela bistveno potrebna za vzgojo dobrega državljanca, drugo pa zato, ker je prva pravica otroka ta, da spozna svoj pravi cilj.«

DELAVSKA IN IZSELJENIŠKA VPRAŠANJA.

Brezposelnost v posameznih državah. »De mynwerker« je prinesel z dne 24. nov. t. l. sledečo statistiko brezposelnih v posameznih državah.

Država	je bilo % brezpos. delavcev:	
	l. 1933	l. 1934
Severna Amerika	24'4	20'6
Nemčija	15'7	8'2
Avstrija	12	11
Čehoslovaška	12'1	10'4
Holandija	9'7	9'5
Belgija	4'9	5'2
Francija	5'4	5'6
Italija	4'4	4'1
Jugoslavija	?	?
Poljska	2'6	2'4
Madjarska	1'9	1'6

Odstotki se nanašajo le na delavce; seveda tudi ne računajo vse države enako, tako da % ne odgovarjajo povsem.

K odrešitvi proletarcev.

Leta 1931 se je obrnil papež Pij XI. na ves svet s svojo okrožnico »Quadragesimo anno« (»Ob štiridesetletnici«), v kateri je obsodil kapitalizem in zavrnil komunizem.

Edini fundament prave in socialne urenjenosti sta: Pravica in Ljubezen. Pravica naj prekvaša vsakega človeka in kjer pravica ne more izravnati vseh ostrin, tam naj ljubezen blaži, hladi in rane celi.

Zakaj se pa po tej papeževi okrožnici še ni položaj zboljšal na svetu? Papeževa beseda namreč ni dosegla ušes gospodarjev in ni ganila src delodajalcev. Zato je večina ljudi tako zmaterijalizirana, da je šla prošnja Cerkev mimo njih. Srca kristjanov so resničnemu in pravemu krščanstvu tuja —

in so se raje oklenila poganškega kapitalizma in brezbožnega komunizma. Nekateri — prepojeni s kapitalizmom — govore: »Kaj se meša papež v gospodarske zadeve? Tukaj so gospodarski zakoni merodajni!« Ti zakoni so pa vse preje, kakor krščanski in človeški družbi koristni. Drugi — prepojeni z materialističnim socializmom (marksizmom) — vedno že vnaprej odklanjajo vsako dobro besedo papeževo, pa ne zato, ker je dobra in pametna, ampak zato, ker jo je ravno papež izrekel. Tretji so, ki sicer berejo in poslušajo papeževo besedo, je ne grajajo in ne odklanjajo, a svojega življenja niti za trohico ne spreminene.

Dokler papeževa beseda ne bo meso postala, tako dolgo bo rasel kapitalizem in na njegovih razvalinah komunizem.

Na nas vseh je, da uresničimo bistvo okrožnice »Quadragesimo anno«, da pripravimo naša srca, da po njenih načelih uravnamo današnje gospodarstvo, da v to pot usmerimo našo kulturo in naše življenje. Življenje se pa ne spreminja v lagodnosti, ne v kolebanju, ne v polovičarstvu, ampak v celoti, jeklenosti, borbenosti in skrajni doslednosti za Pravico, Ljubezen in Svobodo.

KATOLIŠKO ŽIVLJENJE PO SVETU.

32. svetovni evharistični kongres se je vršil letos v Južni Ameriki v Buenos Airesu, kjer živi tudi mnogo naših slovenskih izseljencev. Vneti tamkajšnji izseljeniški duhovnik g. Jožef Kastelic je organiziral za naše rojake poseben odbor, ki si je dal za nalogo, prirediti za Slovence posebna zborovanja in slovenske službe božje. Kongres je sijajno uspel in rodil ogromen uspeh.

Moško dejanje belgijske mladine. Belgijska katoliška mladina je začela odločno borbo proti javni nemoralnosti. Sad dosedanjih njenih prizadevanj je, da začno s pobiranjem podpisov za spomenico, ki je naslovljena na kralja. Prosijo kralja, da se uporabijo vsa zakonska določila in vse sile javnega aparata proti nemoralnosti v knjigi, filmu, gledališču. Zbrati hočejo več stotisoč podpisov. Akcija je v polnem teku.

Predsednik argentinske republike general Justa je veren mož, čuti in veruje z ljudstvom ter je sam skupno z voditelji državne vlade na evharističnem kongresu v Buenos Airesu in z nepregledno množico vernikov pristopil k sv. obhajilu.

NEKAJ ZA SMEH.

Pot nazaj.

Ko se pelje vlak skozi predor, se hoče nekdo pošaliti s kmetičem, rekoč: »Očka, kaj bo pa zdaj! V pekel se peljemo.« Mirno odgovori kmet: »Kaj bo z vami ne vem, jaz imam vozni listek tudi za nazaj.«

Mož beseda.

Krojač: »Prosim, poravnajte svoj račun.«
Dijak: »Ta mesec vam ne morem plačati!«

Krojač: »Tako ste rekli tudi prejšnji mesec.«

Dijak: »No, ali nisem ostal mož beseda.«

Slovenci širom sveta!

Nikdar ne boste pozabili svojega milega materinega jezika, ako boste radi čitali slovenske knjige. Tudi svojim otrokom dajte v roko slovenske knjige. Vse knjige naročajte samo potom

knjigarne Tiskarne sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta št. 5

Amsterdamska banka

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade
KAPITAL 50.000.000 GOLD.
REZERVE 47.000.000 GOLD.

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti

Kdo vam bo sporočil vse novice iz domačih krajev?

Domači vam ne morejo vsega pisati, vas pa vse zanima - Zato je najbolje, ako si naročite tednik

„Slovenski gospodar“

ki izhaja vsako sredo na 16 straneh in prinaša mnogo zanimivosti iz vse Slovenije - Naročnina znaša letno Din 64,-, poll. Din 32,- in se naroča na upravo Slov. gospodarja v Mariboru

BANKA BARUCH, PARIS

NASLOV ZA BRZOIAVKE:
JUGO BARUCH PARIS 96

11, RUE AUBER, PARIS (9°)

TELEFON: OPÉRA 98-15
OPÉRA 98-16

Banka jugoslovaških, čehoslovaških in poljskih izseljencev v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš čekovni račun štev. 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno — Hitra in točna postrežba

